

maatte resultere enten i formel Opgivelse eller dog i hvert Fald en Elusion af Landets Afspærring. Dette vilde, dels i Betragtning af, at den grønlandske Befolkning paa Grund af den hidtil gennemførte Isolering er langt mindre immun over for smitsomme Sygdomme end Europæere, medføre katastrofale Følger for Indbyggernes Sundhedstilstand, dels ganske forrykke den faktiske Basis for Landets nuværende Styremaade, naar henses til de bærende Principper i den bestaaende Lovgivning angaaende Statens Gennemførelse af den grønlandske Monopolhandel. Tilstedeværelsen af et større Antal Fremmede vilde altid for de omkringboende Grønlændere frembyde en Fristelse til Udvikling af en handelsmæssig Forbindelse, der formentlig vilde indebære en alvorlig Fare for deres Økonomi. Endelig vilde en almindelig Aabning af Landet kræve endog særdeles betydelige Udgifter med Hensyn til det Tilsyn og den Kontrol, som det i flere Henseender maatte være uafviseligt nødvendigt at gennemføre over de meget udstrakte Kystgebet, der her vilde blive Tale om.

De ved nærværende Lovforslag foranledigede Udgifter (jfr. nærmere nedenfor) kan give et Fingerpeg i denne Retning, naar henses til, at disse relativt betydelige Beløb alene er foraarsaget af en enkelt Lokalitet, der gøres tilgængelig. En Kystbevogtning over den grønlandske Vestkyst, der er betydelig længere end den norske og bestaar af en Skærgaard med Tusinder af Øer, vilde følgelig kræve særdeles store Udgifter til sin Gennemførelse, til hvilken der vilde udfordres et Sæpoliti af endog meget store Dimensioner.

Det kan saaledes betragtes som i høj Grad tvivlsomt, om det vil være ønskeligt at søge Færingehavnen aabnet for almindelig Besejling. Det skønnes imidlertid fornødent forsøgsvis at imødekomme de fremsatte Anmodninger, idet man stærkt understreger, at der i saa Henseende foreløbig alene er Tale om et Forsøg, jfr. Lovudkastets § 6, hvorefter Loven kun skal have Gyldighed indtil videre for en Periode af 5 Aar. I Øjeblikket synes det — uagtet man ingenlunde har nogen Sikkerhed for, at den for Tiden forhaandenværende Fiskemængde ved de grønlandske Kyster fremdeles vil være til Stede, i hvilken Henseende Sagkundskaben endog har den Opfattelse, at dette vil vise sig ikke at være Tilfældet indenfor en overskuelig Aarrække — ikke at være uden Betydning, at der anvises det ret store Antal fremmede Fiskerskibe (væsentligst af fransk, engelsk, portugisisk og norsk Nationalitet), der for Tiden hver Sommer driver Fiskeri

ud for Vestgrønlands Kyst, en Havn, til hvilken de kan søge ogsaa uden for rene Nødstilstande. Der tages herved alene Sigte paa Skibe, hvis Formaal er af økonomisk og erhvervmæssig Karakter; medens Loven ikke omfatter Turistskibe, Lystfartøjer eller lignende. Havnen vil kun kunne besejles i Sommertiden, idet den ved Vinterens Indtræden lægger til og er fast tillagt til hen i April Maaned.

Som Følge heraf har Ministeriet, til Trods for de ovenfor fremsatte stærke Betæneligheder, ikke ment at kunne sidde den ofte til Udenrigsministeriet rettede Anmodning om Havnens Aabning overhørig, i hvilken Anledning man har indhentet Udtalelser fra saavel Rigsdagens Grønlandsudvalg som de grønlandske Landsraad og Landsfogderne i Syd- og Nordgrønland.

Disse Repræsentationer har, om end der navnlig fra Landsraadenes Side er fremhævet en Række stærke Betæneligheder, ikke villet modsætte sig, at et Forsøg som omhandlet bliver foretaget. Nordgrønlands Landsraad har, alene med Undtagelse af eet Medlem, samlet sig om en Udtalelse, der udtrykker Raadets „Betænelighed ved Færingehavnens Aabning for alle Nationers Skibe, henvisende til, hvad hvert enkelt Medlem herom har udtalt i deres Taler under Landsraadmødet“. Landsfogden i Sydgrønland har anført, at der efter hans Opfattelse næppe kan siges at være Trang til en saadan Ordning Gennemførelse, ligesom han nærer Betæneligheder med Hensyn til Udgifterne og de tekniske Vanskeligheder. Landsfogden i Nordgrønland har fraraadet at meddele en almindelig Aabningstilladelse, men derimod tilraadet at give Tilladelse til Besejling af Havnen efter Ansøgning i hvert enkelt Tilfælde.

Denne sidste Ordning frembyder ganske vist den Fordel, at man kan nægte et Skib Tilladelse, hvis det ved en tidligere Besejling har givet Anledning til Klage. I Praksis vil dette næppe betyde meget, thi hvis Skibet paa Trods af nægtet Tilladelse alligevel besejler Havnen, vil man formentlig ikke kunne gaa til den yderste Konsekvens. Man kunde paalægge Føreren en Bøde, men Inddrivelsen af saadanne Bøder giver erfaringsmæssigt Anledning til mange Vanskeligheder.

Færingehavnens Aabning for en større Invasion af fremmede Skibe vil nødvendigvis Indføre en Række, ikke hidtil paakrævede Foranstaltninger, der maa være i hvert Fald i det væsentlige gennemført, forinden Havnen med nogenlunde Tryghed kan stilles til almindelig Disposition.